

Когато на 26-ий заранята четата се готвела да тръгне отъ Бучйе, дѣдо Тодоръ ухилень до ушитѣ се истърсва прѣдъ момчетата и почва да расправа за своитѣ похождения, като отвързва отъ пояса си голѣмата пълна съ вино картуна, съ цѣлъ, види се, да покани приятелитѣ си, и тѣ да си сръбнатъ.

Въ това врѣме го вижда под-войводата дѣдо Желю, и ядосанъ отъ лъжливото обвинение върху сърбитѣ, че го били убили, и отъ това, че го вижда пиянъ, попитва го набързо.

— Кждѣ бѣше ти до сега бре магаре ?

— Азъ бай Желю . . . . .

Догдѣто сиромаха Тодоръ изговори тѣзи думи, дѣдо Желю измъкналъ изъ сияфлѣка си единъ пищовъ, упрялъ го въ ухото на дѣда Тодора, гръмналъ . . . . . и дѣдо Тодоръ моментално се прострѣлъ мъртавъ на земята безъ глѣчка да глѣкне.

Това чисто хайдушко наказание се никакъ не харесало на момчетата. Тѣ не намирали, че дѣдо Тодоръ бѣше заслужилъ смъртно наказание. Толкова повече че не бѣше изслушанъ. И да бѣше го баремъ войводата застрѣлилъ иди-доди, ами то дѣдо Желю, който едва ли бѣше по трѣзенъ отъ Тодора.

Отъ веднѣжъ силна врѣва се вдигнала мѣжду хшлацитѣ, а дѣдо Тодоровитѣ по блиски другари грабнали пушкитѣ си и . . . . дѣдо Желю би станалъ на парцали, ако въ този моментъ не бѣше влѣзълъ мѣжду възмутенитѣ момчета самъ войводата.

— Стойте момчета, какво правите ? Кой се слуша тукъ ? Какво е това ? Мирно !

Хшлацитѣ млѣкнали и се спрѣли на мѣстата си не отъ страхъ, а отъ уважение къмъ войводата, който продължи:

— Дѣдо Желю направи голѣмо престѣпление. Той безъ да пита мене, уби единъ мой човѣкъ. И той сега заслужва сжщото наказание. Да го накажемъ. Но ще съживимъ ли съ това Тодора ? Богъ да го прости, той вече нѣма да стане, ако щемъ и всички да се избиемъ заради него. Ей го Желю прѣдъ васъ на ! Който желае да го застрѣли, да излѣзе на прѣдъ, — азъ ви го давамъ.